

trætte Tinget med at gentage, er det nuværende Tidspunkt et ganske særligt Tidspunkt, fordi vi staar overfor Muligheden af, at hele den opadgaende Prisbevægelse afbrydes; ja slaar over og gaar nedad. Da vi staar overfor en fremtrædende Mulighed for en Dalen af Prisniveauet, og da et sikrere Skøn herover vil kunne dannes om faa Maaneder, forekommer det mig naturligt, at Rigsdagen skyder denne Opgave hen til et Tidspunkt, hvor man kan danne sig et sikrere Skøn. Den højtærede Minister sluttede med at sige, at denne Opgave kunde Rigsdagen sagtens løse. Ja, man kan sætte Rigsdagens Evner og Formaaen saa højt, at man kan mene, at den kan løse alle Opgaver. Det er en bekendt engelsk Udtalelse, at Parlamentet er almægtigt, det eneste, det ikke kan gøre, er at skabe en Mand om til en Kvinde. Men jeg tror dog, en beskednere Opgave vil sømme sig for danske Rigsdagsmænd. Naar det er en Opgave, som alle, der beskæftiger sig med disse Emner, betegner som i Øjeblikket uløselig, klæder det ogsaa den danske Rigsdag i mine Øjne godt, at den lader den Opgave ligge til et belejliger Tidspunkt, hvor den, selv oplyst af andre, bedre vil kunne have Betingelser for at løse den. Og naar man sørger for, at i det Udvalg, som skal træffe Bestemmelse, er Rigsdagslementet fyldigt og paalideligt repræsenteret, forekommer det mig, man har agt alt skyldigt Hensyn til Rigsdagens Autoritet i hele dette Forhold.

Den højtærede Indenrigsminister betoned, — og det var han særlig glad over, det ønskede han at slaa fast — at Mindretallet ogsaa havde faste Grænser, at der i Bekendtgørelsen maatte komme til staa faste Grænser, og saa kunde man lige saa godt have dem i Loven; det var ikke saa afgørende en Forskel; det var egentlig ikke noget at hænge sig i, om man skulde have dem i Loven eller i en senere Bekendtgørelse. Dertil maa jeg sige, at den højtærede Indenrigsminister ser endnu ikke den afgørende Forskel. Selvfølgelig skal der være Grænser; skal man definere, hvem der tænger til Statstilskud, er man nødt til at opstille Grænser; men disse Grænser maa efter deres Natur være flydende — det er den afgørende Forskel —, og man maa være forberedt paa, at de forskydes af tre Konjunkturer og Omstændigheder, nemlig — det vedbliver jeg at fremhæve — maa det ikke være ensidige Indtægsgrænser. Det maa ikke være saaledes, at udelukkende det enkelte Tal, som betegner Mandens Indkomst, er

det afgørende. Det er et udmærket Moment ved Siden af mange andre til at bedømme en Mands økonomiske Stilling; men det er ogsaa kun et enkelt Moment. Hele denne Pointe var ganske undgaaet den højtærede Ministers Opmærksomhed. Det, han interesserer sig for, er stadig kun Strøgen, Tallet. Han er blevet saa smittet af Bureaukratisme, at for ham er den eneste saliggørende Løsning den at faa fat i Tallet, og naar der ogsaa kommer til at staa Tal i den Bekendtgørelse, som vil blive udstedt efter vort Forslag, saa stirrer han sig saa blind paa disse Tal, at han siger: Saa er der ingen Forskel. Jo, der er den Forskel, at vi ønsker overhovedet ikke Indtægsgrænser; vi ønsker kun Tallet nævnt vejledende, som et Enkeltpunkt. Der kommer vel nok til at staa Indtægsgrænser og Tal i en saadan Bekendtgørelse; men disse Tal betyder ikke noget alene, men kun i Sammenhæng med en Betragtning af alle de øvrige Omstændigheder, som tilsammen danner den vedkommende, omkvæstionerede Persons økonomiske Stilling. Det er det, der er det afgørende i hele Sammenhængen. Vi ønsker ikke rent bureaukratisk, at et enkelt Indtægstal nogen Sinde skal komme til at spille den afgørende Rolle. Vi ønsker en samlet Betragtning af hele Mandens økonomiske Stilling, og vi er saa forsigtige overfor det Indtægstal, som alligevel maatte blive nævnt — ganske vist kun som det enkelte Moment —, at vi under Hensyn til, at de økonomiske Forhold forskyder sig, under Hensyn til Prisniveauets Indflydelse paa Levefoden, endogsaa ønsker, at dette Tal skal kunne forandres. Vi sørger effektivt for, at det virkelig vil blive forandret mindst hvert 5te Aar.

Det er ganske urigtigt, naar den højtærede Minister lægger mig i Munden, at jeg skulde have sagt, at han behøvede ingen Afstemning i det raadgivende Udvalg, men det var nok, at han kunde samtale med „nogle enkelte“ Medlemmer. Det har jeg aldeles ikke sagt. Ministeren eller Ministerens Repræsentant maa selvfølgelig æske samtlige Udvalgets Medlemmers Anskuelse; han maa netop høre paa, hvorledes Samtalen gaar imellem dem, hvorledes Forhandlingerne udviklet sig paa Grundlag af den Udveksling af forskellige Anskuelse, som finder Sted; derigennem danner han sig et samlet Indtryk, et Helhedsindtryk. Men det kan en forstandig Mand paa ingen Maade ombytte med atter at faa to Tal at vide. Det er det eneste, som interesserer den højtærede Minister: Hvem har stemt